

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně **M. Ch.,**
bytem v J. – M., T. 62

proti
žalovanému **Magistrátu hl. m. Prahy,**
se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 28. 12. 2018, č. j. MHMP 2130751/2018, sp. zn. S-MHMP 2086139/2018,

t a k t o

- I. Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru právních služeb ze dne 27. 11. 2018, č. j. MCP8 300832/2018, SZ MCP8 221798/2018/12, s e v části týkající se informací, které žalobkyně požadovala pod body 4) a 5) žádosti ze dne 10. 9. 2018 z r u š u j e .
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru správních činností ve zdravotnictví a sociální péči ze dne 28. 12. 2018, č. j. MHMP 2130751/2018, sp. zn. S-MHMP 2086139/2018, s e z r u š u j e a věc se v rozsahu týkajícím se informací požadovaných pod body 1) a 2) žádosti žalobkyně ze dne 10. 9. 2018 v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Magistrátu hlavního města Prahy, odboru správních činností ve zdravotnictví a sociální péči, se n a ř i z u j e , aby žalobkyni poskytl informace požadované pod body 4) a 5) její žádosti ze dne 10. 9. 2018, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru správních činností ve zdravotnictví a sociální péči (dále též „žalovaný“), ze dne 28. 12. 2018, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru právních služeb (dále též „povinný subjekt“), ze dne 27. 11. 2018, o částečném odmítnutí její žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“, či „zákon o svobodném přístupu k informacím“), týkajících se činnosti oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu.

Žalobní body

2. V prvním žalobním bodu žalobkyně brojila proti tomu, že jí povinný subjekt odmítl poskytnout dokument „*Standardy kvality sociálně-právní ochrany dětí*“, a to s odůvodněním, že není k dispozici veřejnosti a že je určen výhradně zaměstnancům povinného subjektu zařazeným do orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Uvedené odůvodnění je podle žalobkyně nezákonné, jelikož v případě dokumentu, který působí navenek, je třeba vycházet ze závěrů, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5As 28/2007 – 89 (uvedený rozsudek, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na webu www.nssoud.cz). Dle názoru žalobkyně *Standardy kvality* nejsou toliko interním dokumentem organizační povahy, ale jedná se o akt interního řízení s dopadem vně povinného subjektu.
3. Žalobkyně dále nesouhlasila s argumentací žalovaného, že požadovaná informace je jakýmsi *know-how* povinného subjektu. V tomto směru odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, který se zabýval otázkou nesprávného vztahování autorskoprávní ochrany na informace, kterým taková ochrana nesvědčí. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s argumentací žalovaného, že pro účely informování veřejnosti postačí výtah z požadovaného dokumentu, jelikož takový důvod k odmítnutí poskytnutí informace zákon č. 106/1999 Sb. nezná.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně brojila proti tomu, že jí povinný subjekt odmítl poskytnout rovněž další dokumenty vztahující se k naplnění *Standardů kvality*. Žalobkyně připustila, že jí s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nebudou poskytnuty všechny požadované dokumenty. Pro některé dokumenty to však neplatí, jako jsou např. *Zásady bezpečného sociálního šetření v rodině*, jelikož se jedná o dokument, který upravuje postup veřejné moci vůči fyzickým osobám. Žalobkyně dále

namítla, že jí nebyly poskytnuty ani dokumenty, které jsou veřejnosti přímo určeny, jako je např. *Postup podání stížnosti na postup sociální pracovníce ÚMČ Praha 8* podle správního řádu. Žalovaný na argumentaci žalobkyně obsaženou v odvolání nikterak nereagoval a spokojil se s tvrzením, že povinný subjekt postupoval správně, protože nemohl s ohledem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout text jednotlivých interních a personálních předpisů.

5. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně brojila proti tomu, že jí povinný subjekt odmítl poskytnout informace, které požadovala pod čísly 4) a 5) své žádosti. Neposkytnutí těchto informací správní orgány odůvodnily zájmem pracovníků oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu na ochraně osobních údajů. Takové odůvodnění podle žalobkyně neobstojí v testu proporcionality, jelikož informace o pracovní náplni ani ostatní požadované informace nemohou mít žádný negativní dopad do osobnostní sféry daných osob. Veřejný zájem na publicitě požadovaných informací převáží nad případným zásahem do práv daných pracovníků. Důvodem pro odmítnutí požadovaných informací nemůže být ani to, že činnost oddělení sociálně-právní ochrany dětí vykonávají odborně způsobilé osoby, za což nese odpovědnost správní orgán. Významné je, že informace o této způsobilosti se vztahuje k působnosti povinného subjektu, ten jí disponuje a je proto povinen ji žadatelům o informace poskytnout. S ohledem na povahu požadovaných informací není dán ani protichůdný zájem příslušných osob na utajení jejich odborné způsobilosti. Poskytnutí požadovaných informací tak nemůže být ani podmíněno souhlasem dotčených osob, jak uváděly správní orgány.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě citoval ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a ustanovení zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), která stanovují, že orgány sociálně-právní ochrany jsou povinny se při výkonu své činnosti řídit standardy kvality sociálně-právní ochrany a dále vymezují obsah těchto standardů. Odkázal rovněž na vyhlášku č. 473/2012 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o sociálně-právní ochrana dětí, která v příloze č. 1 obsahuje *Standardy kvality* určené pro orgány sociálně-právní ochrany. Dále žalovaný citoval kritéria 3a a 3b *Standardů kvality*, která vymezují, které informace mají orgány sociálně-právní ochrany zveřejnit. Žalovaný uvedl, že pouze kritéria 3a, 3b a kritéria 13a a 13b, která se týkají vyřizování a podávání stížností, spadají do oblasti standardů sociální práce s klientem. Ostatní kritéria se týkají vnitřních předpisů a dalších otázek. Upravují tak kupř. jednání sociálních pracovníků v krizových situacích. Ponechání takových postupů v režimu nezveřejněných vnitřních předpisů má zásadní význam pro zajištění bezpečnosti pracovníků. Žalovaný současně odkázal na webové stránky povinného subjektu, kde jsou informace dle kritérií 3a, 3b, 13a 13b *Standardů kvality* a některých dalších zveřejněny.
7. Shodné důvody neposkytnutí se podle žalovaného vztahují i k dalším dokumentům vázícím se k naplnění *Standardů kvality*, které žalobkyně požadovala. Povinný subjekt postupoval správně, pokud žalobkyni poskytl pouze seznam požadovaných dokumentů, nikoliv jejich obsah. Takový postup je odůvodněn ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Současně žalovaný uvedl, že obsahem některých kritérií *Standardů kvality* je popis metod, na které se vztahují licencovaná autorská práva, proto povinný subjekt postupoval správně, pokud poskytnutí požadovaných informací odmítl podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

8. Pokud jde o žalobkyní požadované informace o vzdělání a odborné kvalifikaci zaměstnanců povinného subjektu, žalovaný uvedl, že kvalifikační požadavky na pracovníky vykonávající sociálně-právní ochranu dětí jsou upraveny v § 109 a 110 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Tím je vymezen i okruh studijních oborů, které musejí příslušní pracovníci absolvovat. Odhalováním případných nedostatků v odborné způsobilosti pracovníků jsou pověřeny příslušné kontrolní orgány. Pokud jde o způsobilost vést rozhovory s nezletilými dětmi, ta je součástí obecné odborné způsobilosti, nejedná se tedy o samostatnou specifickou odbornou způsobilost.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně využila svého práva a podala k obsahu vyjádření žalovaného repliku, v níž setrvala na všech svých žalobních námitkách a uvedla, že vysvětlení žalovaného, proč nesmí znát odbornou kvalifikaci pracovníků pověřených výkonem sociálně-právní ochrany dětí, ve vyjádření k žalobě absentuje. Žalobkyni je známo, jaké jsou zákonné předpoklady kladené na tyto pracovníky, avšak její dotaz směřoval k tomu, jak konkrétně jsou tyto osoby pro danou činnost kvalifikovány. Požadovaná informace je povinnému subjektu bezesporu známa, vztahuje se k jeho působnosti, uspět proto nemůže ani moderní (a často zneužívaný) argument testu proporcionality, protože sdělení informací veřejnosti se nijak nedotkne osobnostní sféry dotčených osob.

Průběh řízení před správními orgány

10. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
11. Žalobkyně podala dne 10. 9. 2018 u Úřadu městské části Praha 8 žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., kterou požádala o poskytnutí následujících informací:
- 1) „Zaslání úplného znění standardů kvality sociálně-právní ochrany dětí oddělení sociálně-právní ochrany dětí Úřadu městské části Praha 8;
 - 2) Přehled dalších písemných dokumentů a interních předpisů vztahujících se k naplnění Standardů kvality sociálně-právní ochrany dětí oddělení SPOD včetně jejich znění;
 - 3) Určení agendy a pracovní náplň jednotlivých pracovníků SPOD, a to jmenovitě/jednotlivě;
 - 4) Vzdělání jednotlivých pracovníků SPOD, a to jmenovitě/jednotlivě, jejich kvalifikační předpoklady pro výkon povolání sociálního pracovníka podle zákona o sociálních službách a disponibilitu zvláštní odbornou způsobilostí na úseku sociálně-právní ochrany (jaké, kdy, subjekt), včetně dat ev. vykonaných zkoušek zvláštní odborné způsobilosti (jaké, kdy, u koho);
 - 5) Konkrétní odborné způsobilosti vést rozhovory s nezletilými dětmi, a to jednotlivě u každé pracovnice OSPOD, odboru sociálních věcí a zdravotnictví“.
12. Povinný subjekt o této žádosti rozhodl tak, že částečně žalobkyni přípisem ze dne 21. 9. 2018 požadované informace poskytl. Konkrétně k bodu 3) žádosti žalobkyni poskytl pracovní profily svých zaměstnanců s vymezením činností, které vykonávají, a to včetně jmenného seznamu zaměstnanců s uvedením jimi zastávané pozice. Dále k bodům 4) a 5) žádosti sdělil, že všichni zaměstnanci s kvalifikací „sociální pracovník“ splňují pro tuto pozici kvalifikační předpoklady podle § 110 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), a že každý sociální pracovník může provádět rozhovory s nezletilými dětmi, aniž by k výkonu této činnosti

byla požadována další odborná způsobilost. Současně rozhodnutím ze dne 21. 9. 2018, č. j. MCP8 227496/2018, SZ MCP8 221798/2018/3 (dále též jen „první rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti“), povinný subjekt žádost částečně odmítl, a to s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 2 písm. c) a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., a na čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“ či jen též jen „nařízení“).

13. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí dne 8. 10. 2018 odvolání, v němž namítla, že *Standardy kvality* nejsou pouze interním dokumentem, ale jedná se o akt interního řízení, který má dopady navenek. Současně odmítla, že by se mělo jednat o *know-how* povinného subjektu. Tytéž argumenty uplatnila rovněž k dalším dokumentům vztahujícím se k naplnění standardů kvality. Připustila, že s ohledem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. jí nemusí být poskytnuty veškeré dokumenty, musí jí, však být poskytnut jejich přehled s uvedením proč ten který dokument poskytnout nelze. Dále namítla, že pokud jde o informace o vzdělání a odborné kvalifikaci zaměstnanců oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu, převažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí.
14. O tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2018, č. j. MHMP 1776516/2018, tak, že první rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. K bodu 1) žádosti uvedl, že *Standardy kvality* jsou předmětem zákona č. 106/1999 Sb. částečně, poskytován má být stručný materiál vytvořený na jejich základě, ve zbývajících částech je jejich obsah určen výhradně zaměstnancům povinného subjektu. Povinný subjekt tak postupoval správně, pokud poskytnutí požadované informace částečně podle § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. odmítl. Pokud jde o informace požadované pod bodem č. 2) žádosti, měl být žalobkyni poskytnut přehled vnitřních předpisů souvisejících se *Standardy kvality* se současným vymezením, které interní normy jsou předmětem zveřejnění, a které s ohledem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. být zveřejněny nemohou. Informaci uvedenou pod bodem č. 3) žádosti považoval žalovaný za zcela poskytnutou. Ve vztahu k informacím uvedeným pod body č. 4) a 5) žádosti žalovaný uvedl, že odpovědnost za to, že činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí vykonávají odborně způsobilé osoby, odpovídají příslušné správní orgány, informace pod bodem č. 4) žádosti tudíž nespadá do působnosti povinného subjektu. Poskytnutí informací uvedených pod bodem č. 4) žádosti dále bylo správně odepřeno podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., jelikož dotčené osoby nevyslovily s poskytnutím příslušných informací svůj souhlas. Ve vztahu k informacím uvedeným pod bodem č. 5) žádosti žalovaný uvedl, že informace nemohly být poskytnuty proto, že dovednost vést rozhovory s nezletilými dětmi se u absolventů příslušných studijních programů předpokládá. Žalovaný první rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí informací zrušil z důvodu, že povinný subjekt rozhodl o všech požadovaných informacích v jednom výroku bez ohledu na to, že poskytnutí informací bylo odepřeno z různých důvodů.
15. Povinný subjekt znovu rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 27. 11. 2018, č. j. MCP8 300832/2018, SZ MCP8 221798/2018/12 (dále jen „druhé rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti“), tak, že v bodech č. 1) a 2) se žádost částečně odmítá dle § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., a v bodech 4) a 5) se

částečně odmítá s ohledem na §8 a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení o ochraně osobních údajů.

16. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 30. 11. 2018 odvolání, obsahově téměř totožné s argumentací obsaženou v již dříve podaném odvolání ze dne 8. 10. 2018.
17. O tomto odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

Řízení před soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době podání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný správní orgán vyjádřili svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
19. Žaloba je důvodná.
20. Předmětem sporu je, zda jsou dány nějaké zákonné důvody pro odepření žalobkyní požadovaných informací. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala informace různého charakteru a správní orgány její žádost částečně odmítly z několika různých důvodů, soud se požadovanými informacemi a posouzením existence důvodů pro jejich neposkytnutí zabýval postupně. V tomto ohledu je požadované informace možné rozdělit do dvou skupin – zaprvé, informace požadované pod body č. 1) a 2) žádosti, které se váží k dokumentu *Standardy kvality sociálně-právní ochrany dětí* a zadruhé, informace požadované pod body č. 4) a 5) žádosti, které se týkají vzdělání a další odborné kvalifikace zaměstnanců oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu. Poskytnutí informace uvedené pod bodem č. 3) žádosti žalobkyně předmětem žaloby neučinila, z obsahu správního spisu lze dospět k závěru, že daná informace byla žalobkyni zcela poskytnuta, soud se proto otázkou této informace dále nezabýval.

a/ Standardy kvality sociálně-právní ochrany dětí a další související dokumenty

21. Žalobkyně se domáhala poskytnutí několika dokumentů, konkrétně úplného znění *Standardů kvality sociálně-právní ochrany dětí oddělení sociálně-právní ochrany dětí Úřadu městské části Praha 8* a dále dalších dokumentů a interních předpisů vztahujících se k naplnění uvedených *Standardů kvality Úřadu městské části Praha 8*. Žalobkyně požadovala, aby jí byl poskytnut jak přehled těchto dalších dokumentů, tak jejich znění.
22. Soud předesílá, že byť správní spis obsahuje část, která je označena jako neveřejná, obsahem této části je (pouze) správní spis povinného subjektu, samotné žalobkyní požadované dokumenty ve správním spisu obsaženy nejsou. Správní orgány tyto dokumenty jako celek neposkytly primárně s odkazem na dva zákonné důvody, jednak s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) a dále na § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.
23. Současně správní orgány rovněž uváděly další důvod, neopřeny o konkrétní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a nespádající pod výše uvedená ustanovení, byť na něj povinný subjekt odkazoval v části svého rozhodnutí, v níž odůvodňoval

odepření dokumentů podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. A to, že „[z]pracované standardy kvality ÚMČ Praha 8 nejsou k dispozici široké veřejnosti, neboť většina z nich je know-how orgánu sociálně-právní ochrany dětí (...)“.

24. Uvedený důvod odepření *Standardů kvality* povinného subjektu soud posoudil jako zcela nepřipadný. Je třeba vycházet již z charakteru uvedeného dokumentu. Povinný subjekt v tomto ohledu v obecné rovině správně předestřel, že existence *Standardů kvality* vychází ze zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Podle jeho § 9a odst. 3 jsou orgány sociálně-právní ochrany dětí a další subjekty povinny se standardy kvality sociálně-právní ochrany řídit při výkonu sociálně-právní ochrany. Standardy kvality sociálně-právní ochrany jsou přitom kritérii, která určují úroveň kvality poskytování sociálně-právní ochrany. Plnění standardů se hodnotí systémem bodů. Ust. § 9a odst. 4 citovaného zákona dále vymezuje, co mají *Standardy kvality* obsahovat. Podrobnější obsah *Standardů kvality* je pak stanoven vyhláškou č. 473/2012 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Podle jejího § 6 odst. 1 písm. a) jsou „[s]tandardy kvality sociálně-právní ochrany realizované při poskytování sociálně právní ochrany orgány sociálně-právní ochrany jsou uvedeny v příloze č. 1 k této vyhlášce“. Kompletní text *Standardů ochrany* určený obecně všem orgánům sociálně-právní ochrany je tak přímo obsahem přílohy výše citované vyhlášky. Text *Standardů kvality* povinného subjektu tak může být pouze úpravou – konkretizací, uvedených *Standardů kvality* obsažených v citované vyhlášce, tak aby vypovídal konkrétně o orgánu sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu. Smyslem existence *Standardů kvality* přitom je zvýšení kvality poskytované sociálně-právní ochrany, tedy lepší výkon činnosti orgánů sociálně-právní ochrany dětí. Jednotlivá kritéria *Standardů kvality* se tak bezprostředně váží k úřední činnosti těchto orgánů.
25. Podstatou *know-how* jsou zejména určité znalosti, (technické a technologické) postupy, (výrobní) metody aj., kterými disponují typicky obchodní společnosti, a které by v případě, že by byly veřejně přístupné jiným společnostem, mohly by jimi být jakožto konkurenčními subjekty využity. V posuzované věci je však povinným zcela typický správní orgán, jehož pracovní postupy a metody zjevně za *know-how* označit nelze. Oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu vykonává činnosti, které jsou mu svěřeny ze zákona a při jejich výkonu si jakkoli nekonkuruje s žádnými jinými subjekty.
26. Pokud jde dále uvedený důvod odmítnutí, ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) stanovuje, že „[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje vylučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.“ (důraz doplněn soudem)
27. Citované ustanovení již bylo správními soudy opakovaně vyloženo. Soud v tomto ohledu odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, či z poslední doby např. na rozsudek ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7 As 369/2018-32.
28. Aplikace § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je obecně podmíněna splněním dvou podmínek. V první řadě musí být vůbec požadovaná informace pořaditelná pod hypotézu právní normy, tedy musí se jednat o „vnitřní pokyn“ či „personální předpis“. Zákon o svobodném přístupu k informacím tyto vnitřní akty nedefinuje, jedná se tak o tzv. neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat autonomně, s přihlédnutím k ustálenému chápání tohoto pojmu v právní doktríně a rozličnosti charakteru jednotlivých povinných subjektů a jejich činností. Správní právo rozeznává dvě skupiny aktů, které jsou zaměřeny

dovnitř veřejné správy, a nevyvolávají účinky navenek vůči adresátům veřejnosprávního působení. Jde jednak o vnitřní akty normativní, označované též jako interní normativní instrukce nebo normativní akty řízení či vnitřní předpisy, jednak o vnitřní individuální pokyny, které doktrína označuje též jako individuální služební akty. Obě tyto skupiny interních aktů mají společné, že se obrací dovnitř veřejné správy.

29. Judikatura (srov. již výše označený rozsudek NSS č. j. 5As 28/2007 - 89, na nějž správně odkazuje rovněž žalobkyně) současně vyložila, že za vnitřní pokyn nelze *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Týkají-li se informace výkonu veřejné správy navenek vůči veřejnosti, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí.
30. I v případě splnění první podmínky – podřazení určité informace pod pojem vnitřní akt, musí však být – má-li být informace odepřena – naplněna rovněž podmínka druhá vyplývající z dikce ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle níž povinný subjekt „může omezit poskytnutí informace“. To znamená, že povinné subjekty musí dále posoudit, zda je odepření požadované informace nezbytné. Tedy, zda takový postup sleduje dostatečně legitimní důvod. Svůj závěr je povinný subjekt povinen náležitě odůvodnit. Jinými slovy, ještě samotná skutečnost, že požadovaná informace je *vnitřním pokynem* či *personálním předpisem* k odepření poskytnutí takové informace nepostačuje, jelikož důvod odepření uvedený v citovaném ustanovení je formulován jako důvod fakultativní.
31. V posuzované věci se správní orgány naplněním uvedených podmínek náležitě nezabývaly. Úvaha o druhé podmínce jak v rozhodnutí povinného subjektu, tak v napadeném rozhodnutí chybí zcela. Již z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí v dané části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
32. Žalovaný pak ani nereagoval na žalobkyni námitky, že požadované dokumenty (ve svém celku) nemohou splňovat ani první uvedenou podmínku, jelikož vykazují dopady i vně povinný subjekt. Soud již výše přdestřel charakter *Standardů kvality*, včetně smyslu existence tohoto dokumentu. Žalobkyni je třeba přisvědčit, že se nejedná o akt zaměřený (výlučně) dovnitř veřejné správy – ba naopak, cílem *Standardů kvality* je vymezit úroveň poskytování sociálně-právní ochrany vůči jejím adresátům. Jak správně poukazovala žalobkyně, jedná se tak o informace, které vypovídají o výkonu veřejné správy navenek, vůči veřejnosti (příslušným cílovým skupinám).
33. Zcela nepřipadné jsou odkazy správních orgánů na kritéria 3a a 3b *Standardů kvality* pokud jde o otázku poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Uvedená kritéria orgánům sociálně-právní ochrany (pouze) ukládají, aby samy vymezené informace, dokumenty, pravidla, postupy aj. aktivně zveřejňovaly. Tato kritéria tak nejenže v žádném případě nevylučují poskytování daných informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ba naopak cílem je, aby příslušné informace byly samotnými orgány sociálně-právní ochrany dětí předem zveřejněny, aby o ně příslušníci cílových skupin, ale ani další osoby, nemusely individuálně žádat.
34. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud jde o *Standardy kvality*, soud dospěl k závěru, že není naplněna ani první uvedená podmínka, tedy že se jedná o dokument, který se obrací výlučně dovnitř veřejné správy. Podmínku druhou tudíž již nebylo třeba posuzovat. Soud nicméně současně shledal, že nejsou dány podmínky ve smyslu § 16 odst. 4 věty druhé

zákona č. 106/1999 Sb., proto, aby nařídil poskytnutí uvedeného dokumentu žalobkyni, jelikož správní orgány ve vztahu k tomuto dokumentu uplatnily rovněž další zákonný důvod neposkytnutí (k tomu dále viz níže).

35. Pokud jde o ostatní požadované dokumenty, které se ke *Standardům kvality* váží, v rozhodnutí povinného subjektu i rozhodnutí žalovaného chybí - ve vztahu ke každému jednotlivému dokumentu - úvaha o naplnění výše vymezených podmínek k aplikaci ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. V tomto ohledu tak napadené rozhodnutí není vůbec způsobilé soudního přezkumu. Žalobkyni je však třeba v obecné rovině přisvědčit, že již z názvů řady odmítnutých dokumentů lze usuzovat, že se bude jednat o dokumenty určené adresátům (cílovým skupinám) povinného subjektu (jako je např. Postup podávání stížností na postup soc. pracovnice ÚMČ Praha 8, Nahlížení do spisové dokumentace či Vyřizování a podávání stížností).
36. Jde-li o ostatní požadované dokumenty (bod 2) žádosti o informace), v dalším řízení tak bude na žalovaném, aby ve vztahu ke každému jednotlivému dokumentu posoudil, zda se jedná o dokument, který je namířen výhradně dovnitř veřejné správy či nikoliv. V případě, že žalovaný dospěje k závěru, že na prvou otázku je třeba odpovědět kladně, posoudí dále, zda je dán dostatečně legitimní důvod, aby byl takový dokument odmítnut. Svůj závěr - ve vztahu ke každému dokumentu (případně k jejich skupinám dle typů požadovaných dokumentů) žalovaný náležitě odůvodní.
37. K dalšímu důvodu odmítnutí poskytnutí informací soud uvádí, že ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. stanovuje, že „[p]ovinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským“.
38. Soud shledal, že pokud jde o odůvodnění tohoto zákonného důvodu odepření informací, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
39. Povinný subjekt uvedený důvod uplatnil ve vztahu ke *Standardům kvality* i ke všem ostatním žalobkyní požadovaným dokumentům, které se ke *Standardům* váží. Pokud jde o tyto veškeré ostatní dokumenty, rozhodnutí povinného subjektu a rovněž rozhodnutí žalovaného neobsahuje zcela žádné odůvodnění, které by bylo možné podrobit přezkumu.
40. Ve vztahu ke *Standardům kvality* pak povinný subjekt uvedl, že obsahují části, které jsou chráněny právy třetích stran, zvláště pak u metodik, které jsou používány pro práci s cílovou skupinou dětí a rodin a byly přejaty ze zahraničí formou licence, od českých subjektů a jsou určeny výhradně pro činnost spojenou s výkonem sociálně-právní ochrany dětí. Dále uvedl, že „majetková práva k využívanému licenčnímu produktu chráněnému ochrannou značkou vykonává společnost *Triangle Consulting Social Enterprise Limited* (Velká Británie), společnost *STŘEP – České centrum pro sanaci rodiny* a autor *Mgr. Bc. M. D. jako zpracovatel kritérií SQ sociálně-právní ochrany*.“ Žalovaný uvedené odůvodnění nijak nedoplnil.
41. Soud z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nebyl schopen zjistit, jak a proč by měla ke *Standardům kvality*, jakožto dokumentu, jehož obsah je stanoven přímo vyhláškou, a jednotlivé orgány sociálně-právní ochrany tak mají ponechán značně omezený prostor pouze pro to, aby tento dokument konkretizovaly a dále vyhovotovaly případné na něj navázané dokumenty (konkrétní postupy, pravidla, vnitřní předpisy), disponovat autorskými právy britská společnost *Triangle Consulting* a česká společnost

STŘEP. Respektive, soud nebyl z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí povinného subjektu schopen zjistit, co konkrétně označuje povinný subjekt za „licenční produkt“ chráněný ochrannou značku.

42. Pokud jde o uváděného autora *Standardů kvality* M. D., v jeho případě není zřejmé, že by k danému dokumentu vykonával majetková práva. Jak soud zjistil z webových stránek Středočeského kraje, M. D. je jeho zaměstnancem, konkrétně působí jako odborný referent sociálně-právní ochrany – metodik na odboru sociálních věcí Krajského úřadu Středočeského kraje (viz webové stránky Středočeského kraje <https://www.kr-stredocesky.cz/web/socialni-oblast/dolezal>, zobrazeno ke dni 26. 4. 2019 – poznámka soudu). Je tedy zjevné, že pokud by *Standardy kvality* vyhotovil, učinil tak v rámci své pracovní náplně. V důsledku toho by pak byly *Standardy kvality* nanejvýš zaměstnaneckým dílem ve smyslu ust. § 58 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorské a právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), k němuž by vykonával majetková práva svým jménem a na svůj účet zaměstnavatel, tedy Středočeský kraj. Z rozhodnutí povinného subjektu nicméně není v tomto ohledu ani zřejmé, čeho konkrétně je M. D. autorem.
43. V dalším řízení tak bude úkolem žalovaného, aby opětovně posoudil závěr povinného subjektu, že *Standardy kvality* v úplném znění a ostatní požadované dokumenty, nelze poskytnout z důvodu uvedeného v § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný přitom posoudí každou požadovanou informaci – tedy každý požadovaný dokument jednotlivě. Přitom nejprve primárně posoudí, zda jsou vůbec požadované dokumenty způsobilé být ve smyslu § 2 autorského zákona předmětem autorského práva (autorským dílem). Žalovaný přitom bude respektovat, že pojem autorské dílo je objektivní a nelze dohodou stanovit, že určité dílo (nikoli ve smyslu autorského zákona) bude za dílo podle § 2 odst. 1 autorského zákona považováno. Aniž by měl soud požadované dokumenty k dispozici, již na základě seznamu dalších dokumentů, které byl žalobkyni poskytnut, lze vyjádřit vážné pochybnosti o tom, že by řada těchto dokumentů (jako je např. postup pro rezervaci služebního vozu, dosažitelnost pracovníků OSPOD, Podjatost pracovníků OSPOD, ale i naprostá většina ostatních) jakkoli byla způsobilá být chráněna majetkovými právy třetích osob.
44. V případě, že žalovaný dospěje k závěru, že ten který dokument vůbec autorsko-právní ochrana podléhat nemůže, takový dokument, za předpokladu neexistence jiného důvodu k odepření jejího poskytnutí, žalobkyni poskytne, V případě opačného závěru žalovaný ve vztahu ke každému jednotlivému dokumentu, resp. ke každé jeho odpírané části, odůvodní aplikaci ust. § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. V odůvodnění přitom uvede konkrétní skutečnosti a úvahy, které svědčí o tom, že se jedná o danou výjimkou z povinnosti poskytovat informace. Zejména vymezí, co je vůbec konkrétně předmětem práva autorského či práv souvisejících s právem autorským.

b/ Informace o dosaženém vzdělání a další odborné způsobilosti zaměstnanců oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu

45. Žalobkyně se dále domáhala poskytnutí informací o vzdělání zaměstnanců oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu. Konkrétně požadovala sdělit jmenovitě ke každému zaměstnanci, jaký je, zaprvé, jeho kvalifikační předpoklad pro výkon povolání sociálního pracovníka podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, zadruhé, zda disponuje zvláštní odbornou způsobilostí na úseku sociálně-právní ochrany, případně

jakou, kdy jí dosáhl, a to včetně data eventuálně vykonaných zkoušek zvláštní odborné způsobilosti, a za třetí, zda disponuje konkrétní odbornou způsobilostí vést rozhovory s nezletilými dětmi, resp. jakou.

46. Správní orgány tyto informace žalobkyni poskytly pouze částečně, a to pokud jde o informaci o zvláštní odborné způsobilosti zaměstnanců vést rozhovory s nezletilými dětmi (k tomu dále viz níže), z podstatné části informace odmítly poskytnout s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, tedy s odkazem na ochranu soukromí (osobních údajů) dotčených osob. Současné uvedly, že za to, že činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí vykonávají pouze odborně způsobilé osoby, nese odpovědnost daný správní orgán, a to vůči příslušnému kontrolnímu orgánu. Současné správní orgány uvedly, že dotčení zaměstnanci nevyslovili s poskytnutím požadovaných informací souhlas.
47. Otázka poskytování informací o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy již byla správními soudy opakovaně řešena. Odkázat je možné zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8As 12/2015 - 46, z jehož závěrů zdejší soud vycházel i při posouzení nynější věci (ke shodným závěrům viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10As 345/2017 - 73).
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46 vyložil, že pokud se určité údaje o fyzických osobách netýkají výlučně pouze jejich soukromé sféry, ale jsou také součástí sféry veřejné a existuje-li veřejný zájem na jejich poskytnutí, vztahuje se na takovéto údaje nejen právo na ochranu soukromí subjektů údajů, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci. Profesionální sféra osob působících ve veřejném životě a informace o ní, obecně náleží do sféry veřejné. Do sféry veřejné tak patří také údaje o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy. Otázky, zda jsou pracovní pozice ve veřejné správě obsazovány lidmi s odpovídající kvalifikací, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu a jsou způsobilé přispět k veřejné diskuzi. Na požadované údaje tudíž dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
49. Již vzhledem k uvedenému je nepřipadný argument správních orgánů v nynější věci, že informace o vzdělání dotčených zaměstnanců nemají být poskytnuty proto, že za to, že činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí vykonávají pouze odborně způsobilé osoby, nese odpovědnost příslušný správní orgán. Skutečnost, že orgán sociálně-právní ochrany dětí je povinen na pracovních pozicích vyžadujících určitou specifickou kvalifikaci zaměstnávat pouze osoby, které takovou příslušnou kvalifikaci disponují, jakkoli nevylučuje, že na dané údaje dopadá ústavně zaručené právo na informace. Rovněž argument, že agendu sociálně-právní ochrany dětí nevykonávají ze zákona zaměstnanci jako fyzické osoby, ale orgány sociálně-právní ochrany dětí jako správní orgány prostřednictvím svých zaměstnanců není jakkoli způsobilý odůvodnit odeprání požadovaných informací. Ba naopak, právě skutečnost, že zaměstnanci vykonávají jménem povinného subjektu státní správu na úseku sociálně-právní ochrany je důvodem, proč žalobkyně informace o jejich vzdělání požaduje, a jak bylo již naznačeno a bude zdůvodněno dále, proč je oprávněna je požadovat.
50. Nepřipadný je rovněž argument správních orgánů, že do výběrového řízení vstupují budoucí zaměstnanci jakožto fyzické osoby, které nemají informační povinnost, jelikož žalobkyně vůbec nepožadovala informace o vzdělání a další odborné způsobilosti o osobách, které by se snad teprve ucházely o zaměstnání u povinného subjektu, nýbrž

výlučně o osobách, které již byly (jsou) u oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu zaměstnány.

51. Skutečnost, že na údaje o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy dopadá právo na informace, však ještě sama o sobě nevede k závěru, že dané informace lze poskytnout. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektů údajů na ochranu jejich soukromí, které jim zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého platí, že: *Informace týkající osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.* Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), tudíž povinný subjekt musí vycházet také z právních předpisů týkajících se ochrany osobních údajů.
52. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46 uvedl, že obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může povinný subjekt poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona č. 10/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také ustanovení § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění některé z výjimek dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života.
53. Je třeba zdůraznit, že závěry citovaného rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46 byly vysloveny před tím, než vstoupilo v účinnost obecné nařízení o ochraně osobních údajů, k čemuž došlo dne 25. 5. 2018. Žalobou napadené rozhodnutí – a rovněž jemu předcházejí rozhodnutí povinného subjektu, však byly vydány již po tomto datu. Při posuzování možnosti poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání zaměstnanců oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu bylo tudíž třeba vycházet rovněž právě z obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Je ostatně patrné, že povinný subjekt si této skutečnosti byl vědom, jelikož odmítnutí poskytnout požadované informace odůvodnil mj. právě odkazem na čl. 4 odst. 1 a 2 tohoto nařízení. Povinný subjekt, ani žalovaný však již nikterak dále neodůvodnily, proč daná ustanovení poskytnutí požadovaných informací brání.
54. Recitál 47 tohoto nařízení deklaruje, že „[z]pracování osobních údajů by mělo sloužit lidem. Právo na ochranu osobních údajů není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy. Toto nařízení ctí všechna základní práva a dodržuje svobody a zásady uznávané Listinou (tj. Listinou základních práv a svobod Evropské unie – pozn. soudu), jak jsou zakotveny ve Smlouvách, zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochranu osobních údajů, svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svobodu projevu a informací, svobodu podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost“.

55. Již z citovaného recitálu, který plní úlohu preambule právního předpisu Evropské unie, a tedy vyjadřuje základní myšlenky, principy, smysl a účel daného unijního předpisu, vyplývá, že obecné nařízení o ochraně osobních údajů nekonstruuje právo na ochranu osobních údajů jakožto právo absolutní, tedy jakožto právo, které by při střetu s jinými základními právy a svobodami mělo snad automaticky převážet, nýbrž unijní zákonodárce výslovně poukazuje na to, že při střetu tohoto práva s jinými základními právy a svobodami, tj. i při střetu s právem na informace, je třeba postupovat v souladu se zásadou proporcionality.
56. Pokud jde o čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení, odkazem na nějž odůvodňoval odepření požadovaných informací povinný subjekt, ten obsahuje pouze definice pojmů užitých v daném nařízení. Odst. 1 definuje pojem „osobní údaj“ a odst. 2 definuje pojem „zpracování“. Uvedený článek nařízení tudíž neobsahuje sám o sobě žádnou právní normu, tudíž ani jakkoli není sám o sobě způsobilý odůvodnit odepření poskytnutí žalobkyní požadovaných informací. Správním orgánům je nicméně možné přisvědčit v tom směru, že jméno zaměstnance oddělení sociálně-právní ochrany dětí v kombinaci s údajem o jím dosaženém vzdělání či další kvalifikaci je ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení osobním údajem, jelikož je na základě této kombinace údajů (jméno a příjmení, zaměstnavatel, vzdělání) možné příslušné fyzické osoby identifikovat. A dle čl. 4 odst. 2 daného nařízení je za zpracování osobních údajů třeba považovat rovněž jejich šíření (zpřístupnění).
57. Pro posouzení, zda by poskytnutím žalobkyní požadovaných informací povinný subjekt nepostupoval v rozporu s obecným nařízením o ochraně osobních údajů, je však třeba vycházet z jeho čl. 6, který vymezuje, kdy je zpracování osobních údajů (tj. rovněž jejich zpřístupnění) zákonné. Čl. 6 odst. 1 nařízení konkrétně stanovuje, že „[z]pracování je zákonné, pouze pokud je splněna jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu.“ Pro nyní posuzovanou věc je relevantní podmínka obsažená v písm. c) daného ustanovení, podle níž je zpracování zákonné tehdy, pokud „je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje“. Právní povinností v uvedeném smyslu je mj. povinnost poskytovat informace stanovená - ve smyslu čl. 6 odst. 3 nařízení - vnitrostátním právem České republiky, a to jednak Listinou a jednak zákonem o svobodném přístupu k informacím.
58. Soud tudíž dospěl k závěru, že i za účinnosti obecného nařízení o ochraně osobních údajů jsou nadále použitelné závěry vyslovené v citovaném rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46. I za účinnosti nařízení o ochraně osobních údajů proto nadále platí, že pro posouzení otázky zda má povinný subjekt požadovanou informaci, která se dotýká jak soukromé, tak veřejné sféry fyzické osoby, poskytnout či její poskytnutí odepřít, je třeba uvážit o tom, které ze dvou základních práv - tj. práva na ochranu soukromí, které zahrnuje rovněž právo na ochranu osobních údajů, a práva na informace, má v konkrétní věci převážet. K tomuto posouzení je standardně užíváno testu proporcionality, který se skládá ze tří kroků: V prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).
59. Není pochyb o tom, že poskytne-li povinný subjekt v posuzované věci žalobkyni požadované informace, bude tím dosaženo stanoveného cíle, tedy realizace žalobkyní

užitého práva na informace. Pokud jde o kritérium potřeby, žalobkyně nemůže získat informace o vzdělání zaměstnanců povinného subjektu jinak, než tak, že jí tyto informace budou poskytnuty, a tím bude vždy určitým způsobem zasazeno do práva na soukromí příslušných zaměstnanců. Kritérium vhodnosti i potřeby je tudíž v nynější věci splněno.

60. Podstatou třetího kritéria je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících práv s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzivně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do soukromého a osobního života zaměstnanců povinného subjektu, jichž se požadované informace týkají. Pokud jde o posouzení této otázky, soud rovněž vycházel ze závěrů, které v tomto směru vyslovil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46:
61. Informace o dosaženém vzdělání se nedotýkají soukromého života dotčené osoby natolik, aby je obecně nebylo možné poskytnout. V řadě případů se bude jednat o informace běžně dostupné z veřejných zdrojů či patrně z akademického titulu připojeného ke jménu. V tomto ohledu zdejší soud podotýká, že povinný subjekt ostatně žalobkyni již přípisem ze dne 21. 9. 2018 poskytl jmenný seznam zaměstnanců svého oddělení sociálně-právní ochrany dětí, který obsahoval akademické tituly jednotlivých zaměstnanců. Zveřejnění informace o dosaženém vzdělání tudíž za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedotýká se vysoce intimního nebo osobního prostoru. Nelze ji považovat ani za informaci, která by dotčenou osobu nějak urážela nebo snižovala její lidskou důstojnost. Sama o sobě tato informace nemá negativní informační obsah. Negativní konotaci by mohla získat např. tehdy, pokud by dosažené vzdělání zjevně neodpovídalo pozici, kterou zaměstnanec veřejné správy zastává. V takovém případě by ovšem bylo zcela namístě na takovou skutečnost upozornit a podrobit ji veřejné diskuzi.
62. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž zdůraznil preventivní funkci možnosti poskytnout informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy, která napomáhá předcházet nežádoucím situacím a motivům ve veřejné správě. Již pouhý právní stav umožňující v zásadě komukoliv, aby získal předmětné informace, vede k větší odpovědnosti a transparentnosti při obsazování pozic ve veřejné správě. Naopak situace, kdy by předmětné informace byly utajovány, by mohla přispět ke ztrátě důvěry veřejnosti ve státní orgány a zákonnost jejich rozhodování
63. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále zdůraznil, že veřejný zájem na poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání není omezen pouze na nejvyšší funkce v rámci veřejné správy, jelikož zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí.
64. Právě takovými osobami – osobami, které se podílejí na výkonu veřejné moci povinného subjektu, jsou v nyní posuzované věci zaměstnanci oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu. Soud tudíž dospěl k závěru, že právo žalobkyně na informace o jimi dosaženém vzdělání a případné další odborné způsobilosti převáží nad právem na ochranu soukromí těchto subjektů, jelikož zásah do soukromí dotčených zaměstnanců je pouze omezený a zcela přiměřený.
65. Poskytnutí požadovaných informací je dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů zákonné nejen tehdy, jestliže s poskytnutím příslušných údajů vysloví dotčené osoby souhlas, ale také v dalších případech, a o takový případ se jedná právě

v posuzované věci, kdy je zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění právní povinnosti zpracovatele. Na závěr o povinnosti povinného subjektu poskytnout žalobkyni údaje o dosaženém vzdělání zaměstnanců povinného subjektu proto nemá žádný vliv, že daní zaměstnanci s poskytnutím těchto údajů nesouhlasili. V tomto ohledu soud nadto podotýká, že povinný subjekt sice na takový nesouhlas dotčených zaměstnanců odkazuje a rovněž v přehledu příloh k dokumentu č. j. MCP8 221798/2018 obsaženém ve správním spisu je jmenován dokument „*Vyjádření jednotlivých referentů z oddělení SPOD*“, nicméně žádný takový dokument se fakticky ve správním spisu nenachází, ostatně jako řada dalších dokumentů označených jako příloha dokumentu č. j. MCP8 221798/2018, a to včetně samotné žádosti žalobkyně o informace.

66. Soud podotýká, že ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46 by bylo možné požadované informace odepřít tehdy, pokud by se ukázalo, že žádost o informace, které by bylo jinak třeba vyhovět, má za cíl poškodit dotčené osoby, kterých se informace týkají (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.), a to na základě principu zákazu zneužití práva. Existencí žádných takových okolností nicméně v posuzované věci správní orgány netvrdily.
67. Soud podotýká, že žalobkyně se kromě informací o vzdělání zaměstnanců povinného subjektu uvedených pod bodem 4) žádosti, které jí správní orgány odmítly poskytnout, domáhala pod bodem 5) žádosti rovněž sdělení, kteří zaměstnanci povinného subjektu disponují zvláštní odbornou způsobilostí vést rozhovory s nezletilými dětmi, resp. jakou. Soud shledal, že tuto informaci povinný subjekt žalobkyni v určité míře poskytl, a to přípisem ze dne 21. 9. 2018, č. j. MCP8 227761/2018, SZ MCP8 221798/2018/4, v němž uvedl, že „[v]šichni zaměstnanci s kvalifikací sociální pracovník (terénní sociální pracovníci, kurátoři, zaměstnanci v agendě náhradní rodinné péče) splňují kvalifikační předpoklady ve smyslu ust. § 110 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních a službách (...). Toto ustanovení ZOSS rovněž předpokládá, že každý sociální pracovník může provádět rozhovory s nezletilými, a to bez další návazné způsobilosti, která by k tomu byla potřeba. ZOSS nezná jinou kvalifikaci pro provádění rozhovorů s cílovou skupinou ze strany sociálních pracovníků“. Informací, která žalobkyni tudíž byla poskytnuta je informace, že všichni zaměstnanci oddělení sociálně-právní ochrany dětí povinného subjektu, kteří disponují kvalifikací pro výkon povolání sociálního pracovníka, jsou současně způsobilí provádět rozhovory s nezletilými dětmi. Nicméně povinný subjekt již žalobkyni nesdělil, kteří všichni zaměstnanci dotčeného oddělení disponují vzděláním, umožňujícím jim vykonávat práci sociálního pracovníka. V přípisu ze dne 21. 9. 2018 je sice obsažen jmenný seznam zaměstnanců dotčeného oddělení s uvedením zastávaných pozic, nicméně u jmen některých zaměstnanců je uvedeno pouze pracovní zařazení „odborný referent“, není tak zřejmé, zda i (všichni) tito zaměstnanci disponují odbornou způsobilostí vykonávat povolání sociálního pracovníka či nikoliv.
68. Soud dále zvažoval, zda jsou dány podmínky, proto aby povinnému subjektu nařídil, aby žalobkyni informace požadované pod bodem 4) a 5) žádosti poskytl. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“

69. Jak vyplývá z výše uvedeného zdůvodnění, soud dospěl k závěru, že podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), žádný z důvodů uváděných správními orgány pro odmítnutí požadovaných informací o vzdělání zaměstnanců povinného subjektu, dán nebyl. Současně soud neshledal ani žádné další zjevné zákonné důvody, pro něž by měla být žádost o informace odmítnuta. Při úvaze o aplikaci ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. soud však rozhoduje podle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4As 330/2018 - 57). Soud tudíž musel posoudit, zda poskytnutí požadovaných informací umožňuje rovněž aktuálně účinná právní úprava ochrany osobních údajů. Konkrétně, zda poskytnutí požadovaných informací nevylučuje zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, respektive zákon č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 111/2019 Sb.“), které oba nabyly účinnosti dne 24. 4. 2019.
70. Částí patnáctou zákona č. 111/2019 Sb. byl novelizován zákon o svobodném přístupu k informacím a to mj. jeho ustanovení § 8a. Do tohoto ustanovení byl nově vložen druhý odstavec, podle něhož platí, že „[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“ Citované ustanovení je tak obdobou dosavadního ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, jehož znění bylo téměř totožné. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 8As 12/2015 - 46 ve vztahu k tomuto ustanovení přitom vyložil, že informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ užítoho v tomto ustanovení. Požadované informace o vzdělání a odborné způsobilosti vypovídají o základních předpokladech pro výkon úředních činností dotčených zaměstnanců povinného subjektu. Žalobkyní požadované informace jsou tak osobními údaji, které povinné subjekty podle novelizovaného znění ust. § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnou.
71. Soud tudíž dospěl k závěru, že ani právní úprava ochrany osobních údajů účinná ke dni rozhodování soudu poskytnutí požadovaných informací o dosaženém vzdělání zaměstnanců povinného subjektu nebrání. Soud proto postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a žalovanému jakožto povinnému subjektu nařídil, aby žalobkyni informace uvedené pod body 4) a 5) její žádosti poskytl.

Závěr a náklady řízení

72. Soud shrnuje, že dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v části, v níž se týká informací, které žalobkyně požadovala pod body 1) a 2) žádosti ze dne 10. 9. 2018 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a v části, v níž se týká informací uvedených pod body 4) a 5) dané žádosti nezákonné.
73. Pokud tak jde o informace požadované pod body 1) a 2) žádosti žalobkyně, soud postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu v uvedeném rozsahu vrátil k dalšímu řízení. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku vázán.
74. Pokud jde o informace, které žalobkyně požadovala pod body 1) a 2) žádosti, soud neuložil povinnému subjektu povinnost informace poskytnout, neboť v tomto rozsahu nebylo možno ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat vzhledem k tomu, že na povinném subjektu bude, aby podmínky a rozsah poskytnutí těchto informací znovu

posoudil, provedl k nim potřebná šetření a v tomto rozsahu žádosti znovu buď informace poskytl v požadovaném rozsahu, nebo rozhodl o částečném či úplném odepření. Soud nemůže činnost žalovaného či povinného subjektu vlastní činností nahrazovat.

75. Pokud jde o informace, které žalobkyně požadovala pod body 4) a 5) žádosti, soud postupoval podle věty druhé ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., v uvedeném rozsahu tudíž zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak povinného subjektu, a současně povinnému subjektu nařídil, aby žalobkyni informace uvedené pod body 4) a 5) její žádosti poskytl.
76. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, má proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Tato náhrada je tvořena částkou 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou třicetidenní lhůtu k plnění (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu

